

TẬP THƠ

LẠI CHƯA ĐẶT TÊN

Donate

TỰA

Sáng tác là thiên chức nghệ sỹ, như tằm phải nhả tơ nhưng tôi chưa chú ý đến, thiên chức này tưởng chừng rất mờ nhạt nên tập thơ vẫn chưa được đặt tên. Tôi làm thơ vì cảm hứng, vì tình yêu thơ ca, vì “mắt nhìn sáu tám bờ vợ, không sao cầm được người ơi nổi lòng”, dù sao, qua muôn ngã nhưng với tình yêu dẫn lối, rốt cuộc cũng trở về với “muối mặn gừng cay”.

Cảm ơn đã đọc tập thơ

<http://laichuadatten.locnguyen.net>

Nguyễn Phước Lộc

2010 - 2011

MỤC LỤC

1. LẠI LÀM THƠ
2. GẠCH GỖ
3. TIẾNG ĐÀN
4. BIỆT TẮM
5. ÁO EM MÀU GÌ ANH KHÔNG NHỚ
6. NGÓC
7. LUNG TUNG LỘN XỘN
8. EM HỈ
9. NGÀY MAI
10. YÊU NGƯỜI NHỎ TUỔI
11. BẬT NGỬA
12. CHỈ MỚI ĐÂY THÔI
13. QUYỀN QUYẾT I
14. TÌNH QUÂN
15. NỖI NIỀM THÚY VÂN
16. HÀO KHÁCH TRUYỆN
17. EM NỀ
18. NGÓC NGHỀCH
19. DỰ DỖ
20. NGÀY EM TỐT NGHIỆP
21. MANDOLIN
22. CHÓM
23. TÌNH LÀ DÂY OAN
24. SỰ ĐA TÌNH

25. TÂY NGUYÊN SẮC
26. BÍ QUYẾT
27. TÌNH YÊU THÁNH THIỆN
28. LẠ LÙNG
29. THỐNG KÊ
30. NGỘ NHẬN
31. THẦN HOA CẢM TÁC
32. HÓA THÂN
33. VƯỜN ĐỊA ĐÀNG KHÔNG HỀ CÓ TÁO
34. NIÊM LUẬT
35. LÀM SAO
36. KHÔNG ĐỀ 4
37. DÂNG
38. TẠ
39. PHẠM PHU – QUÂN TỬ – THÁNH NHÂN
40. TÌNH TANG BIẾN HÓA

◊

LẠI LÀM THƠ

(Tặng Như Anh)

Anh ngỡ mình ngưng làm thơ từ lâu lắm
Một đời người đâu được mấy câu hay
Mà hệ lụy vương theo
Như mây uẩn một ngày không có nắng.

Em bước vào lòng anh như chân mèo trong đêm tối
Câu thơ bùng lên
Que diêm cháy kiệt cùng phạm buốt cả ngón tay.

Gương mặt em tròn như vành nguyệt
Nên anh cứ ngỡ yêu em từ lâu lắm
Ngày biết ngựa mặt nhìn trăng viết nhăng nhít những câu thơ tình vụng dại
Lối hoang đường thấp thoáng bóng giai nhân

Không! Vạn lần không!
Em hiện hữu như tờ “pây-pơ”⁽¹⁾ anh cầm đọc
Bờ môi tươi cho son phấn thẹn thò
Như ánh kiếm chớp từ thời cổ đại
Hóa xương rồng hoa đỏ cát miền trung.

-

(1) Paper (tiếng Anh) là báo đọc, báo khoa học.

◊

GẠCH GỖ

Em vẫn thường gót giày còm cộ
Hỗn loạn lòng anh buổi mới gặp nhau
Xin em đừng bước thêm nhiều nữa
Gạch gỗ bao lần lẫn lộn vàng thau.

Ta yêu em có phải là yêu thật?
Em nhìn ta có phải thật thờ ơ!
Gạch đá cho nhau có gì vui đâu nhỉ!
Em không cười anh chẳng thiết làm thơ.

Anh vẽ bài thơ có con thuyền bé tẹo
Có em ngồi môi mắt đầy đong đưa
Gạch đá trong lòng đổ bờ sông chết đông
Em nhẹ nhàng cười hết cả xiêm y.

Anh viết bài thơ mang tên “gạch gỗ”
Bởi vì người gạch đá cũng mang tên
Anh vẫn đợi bước em qua từng chiều nhỏ
Gạch gỗ nhắc rằng em vẫn ở quanh đây.

◊

TIẾNG ĐÀN

Phải người đã bỏ ta đi
Tiếng đàn rất ngắn có gì mà vui
Cọng dây lan đến chân trời
Tiếng đàn như hạt nước rời đợi khô.

Em nghiêng ngó em trầm trồ
Tiếng đàn hết toáng như vò không gian
Dây chập choạng dây dờ gàn
Tiếng đàn hát căng muôn vàn mộng mơ.

Tiếng đàn hạ giọng ơ hờ
Nửa là thương nhớ nửa vờ vịt yêu
Xuân hoa khoảnh khắc nở liêu...
Mùa đông chưa tắt còn nhiều tuyết bay.

Dây nào trong treo thơ ngây
Dây nào vàng vọt càng gầy rạc thêm
Tiếng đàn chuốt lại cho mềm
Anh thơm đôi má diêu hiên của ai.

Tiếng đàn lẫn quất đâu đây

Tiếng em tiếng guốc trộn đầy lồi đi
Lần tay mở ánh tà huy
Tiếng đàn côi nốt cái khuy cuối cùng.

◊◊◊◊

BIỆT TẮM

Chiều nay xóm đạo biệt tắm hơi
Vì em lên chùa để rong chơi
Chúa buồn đến độ không thềm khóc
Đề nắng chạm chiều lấp lóe xanh.

◊◊◊◊

ÁO EM MÀU GÌ ANH KHÔNG NHỚ

Em còn nhận diện được ta sao?
Nhưng đừng nhắc chuyện nhớ thương nhau
Ừ thôi đẩy tuốt vào dĩ vãng
Khẽ chạm nghiêng mình cụm lách lau.

Xanh đỏ tím vàng lơ lửng lắm
Em giữ dùm anh hộp bút màu
Quá khứ trải đầy trang giấy trắng
Anh vẽ buổi chiều ta bên nhau

...

Áo em màu gì anh không nhớ
Thôi đành để trống chỗ có em.

◊◊◊◊

NGÓC

Người đã theo chồng xa lơ lác
Bãi vắng một đoạn chằm ngang xương
Em vốn xem ta là thẳng góc
Đã lỡ cùng nhau một đoạn đường.

◊◊◊◊

LUNG TUNG LỘN XỘN

Màu tím Păng-xê ⁽¹⁾ nửa chừng nghe ngái ngủ

Em tan tâm lững thững giữa vườn hoa
Ngất bên này thấy sao mà ái ngại
Tóc không dài em để ngắn cho qua.

Em đứng bên kia, đường không đông lắm
Xe chạy vù vù chẳng biết là ai
Em muốn nắm tay một người xa lạ
Thí nghiệm giữa đời một cuộc nhân duyên.

Sông chẳng là sâu sao cầu vẫn bắc
Cho khoảng đường về em cong cớn anh
Một chót băng ngang đèn xanh rồi đỏ
Khoảng lặng giữa đời cũng lắm bon chen.

Em hát bài ca ba năm sáu bảy
Thay lời bằng nhịp đếm chân phương
Như đứa trẻ thơ chẳng buồn học nói
Suốt đời chả lớn thế mà vui.

Anh viết bài thơ lung tung lộn xộn
Vần điệu bỏ vào máy tính xách tay
Một sớm ban mai chạy theo người đẹp
Máy tính che đầu để nắng hong thơ.

-

(1) Pensée: tên một loài hoa.

◊◊◊

EM HI

Em vẫn còn nhớ đến ta sao!
Cứ ngỡ ngày xưa chuyện tầm phào
Em hi! vẫn còn hơi dèm đẹp
Anh thì hơ hênh trái tim thơ.

◊◊◊

NGÀY MAI

Ngày mai nếu nắng còn chưa tắt
Thì sẽ đợi người chỗ bóng râm

Ngày mai nếu mưa còn đổ xuống
Ta sẽ vì người thả rộng thơ

Ngày mai nếu gió còn đổi hướng
Ta sẽ vì người vững dạ yêu

Ngày mai nếu xanh trôi vào mộng
Ta sẽ vì người náu ánh mây.

◊◊◊

YÊU NGƯỜI NHỎ TUỔI

(Tặng Kiều Tiên)

Anh muốn gặp em ôn bài thơ đã tặng
Từng câu từng chữ thấy mà thương
Màu mực chưa phai mà tình đổ xuống
Anh thót lòng như xe dốc không phanh.

Anh muốn gặp em ôn ngày xưa tháng cũ
Đếm lần nhả trên khóe mắt giai nhân
Em có khứng yêu người nhỏ tuổi?
Anh ngả lòng mình nũng nịu để... lần khân.

Anh miết bờ môi cà hết dấu thời gian
Trên đuôi mắt nhọc nhằn em ngày ngày rong ruổi
Bánh xe mây vòng em quay cả chiều nóng hổi
Lặn lội thân cò chấm mút chuyện rủi may.

Bỏ lại sau lưng đời thường lắm chuyện
Vào địa đàng anh cởi áo cho em
Bao nhiêu trăng treo anh xây thành bút tháp
Lộng gió ru hời – tút tút đứng ôm em.

◊◊◊

BẬT NGỬA

Sao ai cũng thích cắt xé vàng trắng
Đề làm móc câu, nét mây, nón ai nghiêng động
Và linh tinh đủ thứ
Trắng viền vòng giễu cười rung rinh nước
Điều hư vô khô lụi bao người
Quả bóng quay tròn ngây ngây đại đại
Tình trong si tưởng ai muốn lấy trắng không?

Nỗi buồn giấu ở trong tim trào thành nước mắt
Ô hay mới biết!
Nước mắt và rượu, à không, say mới phải
Là thứ mau khô nhất.

Tượng Phật trong chùa đất nẻ đúc lên

Qua bao tháng rộng năm dài
Hương khói nhân gian phủ lên huyền thoại
Chính lòng người – chỗ dựa của linh thiêng.

Chúa giáng sinh rồi lại phục sinh
Xoay một vòng sinh tử vẫn nguyên vẹn hình hài
Vẫn trọn vẹn tình yêu với chúng sinh trần nết
Hơn hai nghìn năm qua không ai thắc mắc
Nhưng thắc mắc làm gì!
Khi tình yêu là điều vĩnh cửu.

◊◊◊

CHỈ MỚI ĐÂY THÔI

Chỉ mới đây thôi nửa đoạn đường
Lòng còn vương mãi đoạn buồn thương
Làm sao đủ sức mà dần bước
Sao trời nhòe nhoẹt ướt mắt trong.

◊◊◊

QUYỀN QUYẾT I

Ly rượu ngọt ngào má hồng sóng sánh
Bảo kiếm sao băng mắt sắc dao cau
Không thủ quyền dù tinh nhưng em thừa hiểu
Nụ hôn là nắm đấm vô song
Lâm nguy chẳng sợ – dũng khí anh hùng bong bóng xì hơi.

Mê Tung bộ dẫu độc bộ thiên hạ
Bước chéo dụi dàng em thách Hoắc lão sư
“Ngựa vững cầu cứng”, cương mãnh cũng phải xù
Chỏ đánh sao bằng khóc liệt buổi chia tay.

Lục Hợp quyền tinh vi ảo diệu
Nội ngoại trong ngoài hỗn loạn chuyện hợp tan
Quyền xuất từ eo mẫn mê lưng ong thất đẫy
Tiên phát chế nhân – ngại ngừng sao chủ động
Hậu phát chế nhân – lòng dạ đàn bà ngã ba ngã bảy
Đường thẳng đi vào lạnh lùng ngăn trở
Đường cong lắt léo lại càng xa.

Ngủ ngon vụng về, lúng ta lúng túng
Bồn lạng thành dẹp lép dưới ngàn cân
Thụ lực chưa bẻ hoành lực ⁽¹⁾

Mà đã làm đau mình.

“Xuất kỳ bất ý” – bài nào em cũng bắt
“Công kỳ vô bị” – chỗ nào hoa cũng có gai
Kỳ chính phân hai – ngực mông hoa hoa cả mắt
Cửa trước cửa sau – làm sao mà dẫn dụ.

-

(*) Những thuật ngữ trong bài thơ này đến từ võ học và quân sự.

(1) “Dùng thụ lực đánh xuống hoành lực” - Lời của đại tông sư võ học Triệu Bán Sơn giải thích Loạn Hoàn Quyết trong tác phẩm võ hiệp “Phi Hồ Ngoại Truyện” của tác gia Kim Dung.

○○◇○○

TÌNH QUÂN

Chim chích loẹt lõe vội bay về xây tổ
Làm chuyện ngược đời – phải kiếm trước tình quân
Tổ ấm thiếu chàng như miếu lạnh chùa hoang.

Em ngoan ngoan cười chính thị “Y năm”⁽¹⁾
Đàn ông như trẻ nít cần chăm
Thích bánh kẹo đường phèn, ngọt ngào nhan sắc
Bảo vó ngựa đừng chân như thác đổ đừng tuôn.

-

(1) Khóa Y5 Đại học Y Dược.

○○◇○○

NỖ NIỀM THÚY VÂN

Mấy trăm năm mãi đánh cờ
Kiều Kim giảng mắc nghi ngờ cho Vân
Thế thì lấy quách cho xong
Gánh chồng con chị ghé phần cho em.

Mười năm lưu lạc giang hồ
Chị thì sống trọn những giờ buồn vui
Cũng là cạn hết kiếp người
Cũng là hỉ hả một đời bi hoan.

Còn em gỏi phượng chẵn loan
Người đời cười nụ phúc phần trời cho
Hiếu gì? Tất bật sớm trưa!
Đêm đêm ôm mối tơ thừa người ta
Cùng chung một phận đàn bà
Sao em ngao ngán những giờ trống không

Chị giành sắc sảo khôn ngoan
Bao nhiêu vô vị đổ dồn cho em
Rửa nhà, quét bếp, nấu canh
Chàng Kim phưỡn bụng ngã cạnh lẫn ra
Rồi thì ngâm ngẫm ngâm nga
Bài thơ thê hện đã ngà màu men.

Mấy trăm năm vạ nổi niêm
Cuộc cờ chị mãi vầy duyên rồi bởi?
Thế thì lấy quách cho xuôi
Em xin trả lại gánh đời đã mang.

-

(*) Bài thơ được cảm hứng từ truyện ngắn của một nhà văn phóng tác việc đánh cờ giữa Thúy Kiều và Kim Trọng.

◊◊◊◊

HÀO KHÁCH TRUYỆN

Buổi Lâm Xung thông đồng Tiều Cái
Chính nghĩa liên minh có khác gì ma quỷ liên minh
Phản khách thành chủ nói sao cho xuôi được

Nếu mưu Ngô Dụng không thành
Nếu Lâm Xung không giữ lòng trượng nghĩa
Nếu Tiều Cái không xui quỷ thần ghen ghét
Thì làm sao Tống Giang khư chiếm ngọn cờ “Hành Đạo Thế Thiên”.

“Khoan dung kẻ vô đạo là cái cường của người quân tử
Chết mà không sợ là cái cường của kẻ anh hùng”⁽¹⁾
Lâm Xung chạnh xót thương người cùng khổ
Người chẳng đang tâm lập đầu danh trạng
Nên trời cho không chết ở sa trường
Được trở về đất mẹ với nguyên mảnh hình hài
Trước Tiểu Toàn Phong nhún mình khiêm hạ
Nên cả đời chẳng ngã ngựa sảy chân.

Trọng nghĩa khinh tài, coi vương hầu như cỏ rác
Tiều Toàn Phong chứa chấp kẻ anh hùng
Và cả ác nhân
Nhập nhằng trắng đen
Sao mắt người không sáng thêm chút nữa
Để biết rằng giữa lẫn lộn thị phi
Giữ trung chính là điều không phải dễ
Chống đục lặc bên trong
Chống xô lệch bên ngoài
Người bông bột nam nhi, cay đắng trăm bề.

Ngọc Kỳ Lân đất bắc
Mà xử việc không tinh
Cả nê bao phen rầy rà năm bảy tháng
Lòng dạ đảng cướp có bao giờ được sáng trong!
Nuôi tiểu Ất bao năm mà còn ngờ vực
Thì tin vợ đồn tởn hừ là điều dễ hiểu.

Tài hoa nhưng sắt đá
Từ kếp phụ mà Yên Thanh bước ra chính diện sân khấu
Giữa âm ào biển động
Như thuyền cười sóng nhấp nhô
Rời thênh thang biển lặng
Ngắm mặt trời lên xuống giữa thông dong
Khi vai chính – Ngọc Kỳ Lân đã chết chìm.

-

(1) Tác gia Học giả Nguyễn Hiến Lê đã đề cập về đạo Trung Dung trong tác phẩm Sử Trung Quốc - phần 1 chương 1 Khôi Trung Hoa (trang 11): “Khoan nhu mà dạy tha thứ kẻ vô đạo, đó là cái cường của người nam, quân tử theo đó. Nằm trên áo giáp, bình khí, chết mà không sợ, đó là cái cường của người bắc, kẻ anh hùng theo đó”.

◊◊◊◊

EM NÈ

Em nè, mình đã gặp nhau chưa?
Chỉ thấy lòng hoang kiển cỏ đùa
Em bước hồn nhiên như chưa từng hẹn
Và thế đường loang nắng bốn mùa.

Em nè, mút nhẹ chút cà phê
Ngọt đắng đầu môi những hẹn thề
Gặp nhau chút xíu đừng nhưng nhớ
Cái nét đa tình đánh “chít” đi!

Em nè, thỏ thẻ chút Anh văn
Lúng liêng cặp mắt gái muốn chồng
Thôi thì nói phớt cho dễ hiểu
Tiếng Việt trao nhau những mặn nồng.

Em nè, khuấy mãi bọt lòng anh
Đắn đo thương nhớ lại ngập tràn
Đêm qua bạo gọi em tin nhắn
Hồi âm sóng vỗ đợi đá gành.

Em nè, mặc niệm cho trang giấy
Giải bày một khúc tuyệt tình ca
Người đâu mà nhát như con thỏ
Ngại ngần xa lắc chuyện vu vơ.

Em nè, năm bốn ba hai một...
Đừng tính chi nhiều chuyện được thua
Vì có yêu anh mà nghĩ ngợi
Tha thiết bao nhiêu cũng bằng thừa.

◊◊◊◊

NGỐC NGHÉCH

Anh biết mình ngốc nghếch lắm
Khi viết bài thơ gởi cho thỉnh lặng
Gặm nhấm buồn vui
Con chuột chùi lẫn quất nẻo trần ai

Ừ thế đài gương tan vỡ vụn
Mỗi mảnh còn tán sắc phổ câu thơ
Em trượt cầu vòng chới với giấc anh mơ
Mây trắng ngàn năm thành cụt ngùn.

Chàng ngốc ơi!
Giữa **gót giày** và em
Anh chọn ai?
Em khát khe như muôn ngàn phụ nữ
Ném người mình yêu giữa muôn vạn hồ đồ
Tình ý con người là xích chuyển của nhân duyên
Vì gót giày anh mới yêu em
Sao em bắt anh phụ bạc ân nhân của mình?

◊◊◊◊

DỤ ĐỒ

Mười dặm hồng trần dòng xuôi nước lã
Trái đất ơi, nàng đừng xoay nữa
Quán cóc ven đường mát ngọt dừa tươi
Ta muốn ngắm nàng một lát để mà vui

Triệu tỷ năm qua người yêu không kể xiết
Cỏ cây còn luyến ái
Hà huống loài người vốn đa cảm đa mang

Đừng! sao nàng vội thế
Ngồi một chút thôi
Mát ngọt dừa tươi
Nàng mà xoay, gã thời gian vô tình sẽ chớp mắt

Biển ta thành cát bụi của trăm năm
Mỗi tình si sẽ lọt vào túi áo hắt thời.

Mười dặm hồng trần bi hoan li hợp
Chưa đầy một cốc nước dừa tươi
Cảm tạ tình chàng nhân duyên mấy hớp...
Ta đứng nhìn xuôi
Chỉ thấy trắng trời sương muối bay...

◊

NGÀY EM TỐT NGHIỆP

Người đứng chân thon cười mum múp
Bốn năm như là một giấc mơ
Biết thế ngày xưa mình bỏ học
Đợi nàng đứng lớp để ghi tên

Thưa “cô”! “Em” vốn ham chơi lạ
Trận cười đến sáng chả thấy vui
Hào khí nghiêng trời trong bia bọt
Bờ môi rạn nứt cái thanh tao

Không biết rằng “cô” dạy những gì
Cái gì cũng được miễn là “cô”
“Em” muốn nhìn vào trong ngực áo
Tim “cô” chắc đỏ như má hồng.

◊

MANDOLIN

*(Lệch cả cung đàn lời ca chưa thỏa
Ngả phím tài hoa má mịn thơm thơm)*

Bàn tay réo rắt đèn vàng chao đảo
Ngả nghiêng chuyện tình nắng tắt vì mưa
Em có yêu anh đừng rung nhiều nữa
Hạt tóc rơi đầy ai nhặt đêm xưa

Ai nhặt đêm nay những chiều u uẩn
Duyên lặn vào vạt áo thêu hoa
Trở mắt mùa thu đàn xoay con vù
Anh là trẻ nít trót đam mê

Trẻ nít đứa nào chẳng ham chơi
Leo lên tiếng đàn tàu chạy ngược xuôi
Anh rông đuôi mãi vào vô tận

Em ngồi cách một cánh tay thôi

Em ngồi cách một cánh tay thôi
Mà chẳng nhìn anh liếc một lời
Mây nước vô tình giăng trước mặt
Có gì như một vách vô minh

Có gì như một vách vô minh
Hay chính lòng ta ngăn trở mình
Em là tiên nữ quán trần gian
Ta vốn phàm phu giữa chợ gần

Ta vốn phàm phu thêm tục tử
Không dung mua phải một cục buồn
Cứ tưởng nung vàng trong lửa đỏ
Vàng tan như thế sự phù vân.

◊◊◊◊

CHỚM

Mình xa nhau nửa mùa hoa đương nụ
Chưa bằng lãng chiều chưa kịp tiếng ong ve
Khi môi thơm còn bên lên nốt ruồi hè
Cánh phượng bùng, rực cháy cả tàng cây

Mình hôn nhau khi tay còn chưa ấm
Mùi rạ thơm như thốt cả tiếng cười
Cây nấm vươn mình Tiên Dung cười ngật nghẻo
Đất nước trần trường Đồng Tử hát chính khí ca

Chính khí ca là sấm gấm chớp lóe
Là lụa Hà Đông trải nắng lợp quê mình
Là máu chảy về tim phù sa ngẫu đỏ
Loang thắm hồng đào nước mắt Mỹ Châu rơi.

◊◊◊◊

TÌNH LÀ DÂY OAN

Chưa qua những lần yêu tan vỡ
Sao tường được nổi thương tâm
Của người tình phụ
Khi nước mắt ngỡ chỉ còn tí tẹo
Vẫn đủ mặn mà một bể yêu đương.

Ai có bảo tình là dây oan
Những lời nói vu vơ buồn cười lăm lăm
Nào ngờ run rủi cho những kẻ làm thơ
Nghịch chường trót mang ai khờ ai dại
Mà dại mà khờ xằng lừa va nhau.

Giai nhân ơi!
Ta cười truông ra nhá
(Cười thật đấy!)
Đừng che mặt
Đừng quay đi chỗ khác
Hãy nhìn vào tấm gương xương thịt
Đối diện chính nàng trên thân thể nam nhi
Để nhận chân tình yêu vốn đo bằng sự sống
Bằng hơi thở phập phồng mướt rướt mồ hôi
Bằng vòng tay ban tặng
Hạt giống nảy mầm vượt khỏi trầm luân

Khi sự sống không còn – hoa kia héo rũ
Hương tình yêu tan loãng như chưa có bao giờ.

oo◇oo

SƯ ĐA TÌNH

I.

Giai nhân mỹ mỹ miều miều
Đi qua để lại hương liêu cho sư
Làm liêu? Sư có dám ư?
Giai nhân cười áo ngất ngư cộng hành

Cũng là xương trắng máu tanh
Sao sư lưu luyến chẳng đành bỏ quên?
Lời thề giữ giới hờ hênh
Giật mình sư biết là mình nam nhi.

II.

Người đẹp buông tình sao thương lạ
Tiểu cười đốp phải cái lao xao
Mấy bận trắng cào trên mái tóc
Nỗi buồn xé đứt một đoạn gan

Sư ông bạt mạng cầu siêu thoát
Chú tiểu thừa cơ nốc rượu vào
Người đẹp mơ hồ bay trong mắt
Như liễu nào xưa trong sách xưa.

◊

TÂY NGUYÊN SẮC

Tiếng cồng chiêng âm ba rền rĩ
Gọi ma rừng xó núi hát đồng ca
Có điệu khèn bả lả ba la
Có sơn nữ da nâu vú tròn trinh trĩnh.

◊

BÍ QUYẾT

Có lần em bảo với tôi
Mùi hương dạ lý cho người say nhau
Em ơi hoa đã nhạt màu
Mười năm thi hứng đổ vào trời thom

Dốc lòng viết đuôi bài thơ
Mới thương tàn nguyệt câu hò đứt hơi
Bút rơi giọt mực đen thùi
Ý tình chưa tận ngọt bụi chưa tan

Em ơi trăng vẫn còn vàng
Mùi hương dạ lý vẫn bàng hoàng đêm
Lời ca chưa tắt anh đèn
Con tằm không chết tơ bền chặt đây
Những lời sáo rỗng xưa nay
Thơ buồn chưa chắc làm đầy tình yêu
Lời thề chưa chắc nói liêu
Thơ vui chưa chắc như điệu đứt dây

Canh tân cải cách bấy hầy
Khư khư hoài cổ càng bấy hầy hơn
Lời khơi cá chép thồn bơn
Làm thơ như thể bướm vờn cánh hoa

Đột nhiên nổi hứng ta bà
Giữa đường đứng hát cuồng ca đôi bài...

◊

TÌNH YÊU THÁNH THIỆN

I.
Anh gặp em trong buổi chiều y học

Nhà thầy Hùng cây cỏ mọc tùm lum
Con chim lẳng mạn bay vào dĩ vãng
Bỗng quay về gáy hót te te

Vậy là yêu!
Ô hay giữa trời cao biển rộng
Nhà thầy thành hải đảo thần tiên
Có suối tuôn dù che thơ mộng
Vài con rùa lẳng mẫn đi chơi
Nứt mộ hồn ma bắt tay thân mật:
“Cô nàng nhìn kỹ rất là xinh!”

Xin cúi lạy trời cao câu thơ ngày ấy
Chẳng phải vì yêu, chẳng phải nhân duyên
Chẳng cầu sở học trong thuở thiếu thời
Như kiếm khách vô danh lẳng quên tên họ
Một lần rẽ nước giữa hư không
Gọt lớp vỏ trần tục của thánh thiện tình yêu.

II.

Anh không biết giữa tình yêu và phụ nữ
Ai đáng yêu hơn
Anh chỉ biết rằng khó tách phụ nữ với tình yêu
Vì chúng là chị em sinh đôi
Giống nhau lắm nhưng đâu phải một người. ⁽¹⁾

-

(1) Bài thơ “Đôi Dế” của nhà thơ Nguyễn Trung Kiên có bốn câu “Nếu ngày nào một chiếc dế mất đi. Mọi thay thế đều trở thành khập khiễng. Giống nhau lắm nhưng đời sẽ biết. Hai chiếc này chẳng phải một đôi đâu”.

◊◊◊◊

LẠ LÙNG

Truyện Kiều đến quá lạ lùng
Đến giờ vẫn có người yêu
Một chiều ngang nhiên ướm thử
Trăm năm – cái chớp làn mi

Hài văn Kim Trọng xanh rì
Cho Kiều chọt cắn đôi môi
Cho người ở phương xa lạ
Rắp tâm nói lại dây đàn

Giác Duyên đi chợ mới về
Bán bùa tình chị duyên em
Cho Kim sống bằng hai mặt
Chân tâm biết ở chỗ nào?

Ai người vị quốc vong thân
Phải ra giọng điệu ham tiền
Tổ Như ta thán “dư niên hậu” ⁽¹⁾
Một lời cảm thán cho thôi
Đâu mong thiên hạ khóc mình

Dây đàn có nỗi người ơi
Chẳng qua chỉ một tiếng cười.

-

(1) “Bất tri tam bách dư niên hậu. Thiên hạ hà nhân khấp Tố Như” - Độc Tiểu Thanh Ký - Nguyễn Du.

◊◊◊◊

THÔNG KÊ

Ta thống kê trong một lần nói chuyện
Nụ cười trên môi tắt/mở mấy lần
Nụ gió đại ngàn băng qua sa mạc
Nụ hôn còn bỏ lửng khách hành hương.

Ta thống kê những cụ già xuôi tay nhắm mắt
Con cháu vây quanh sụt sùi nước mắt
Vẫn biết người mình yêu hơn hẳn kẻ yêu mình.

Ta lấy mẫu một ngàn trong muôn triệu cặp thương nhau
Cũng đủ biết rằng
Nghịch cảnh đời thường đôi chác mộng mị yêu đương.

Ai thống kê bao nhiêu là cao ốc
Đình găm vào mắt
Kẻ mù lòa chống gậy giữa nhân gian
Đo lường lợi nhuận với chiều cao.

Hệ số tương quan âm dương đắp đổi
Thông kê nỗi buồn sẽ biết được niềm vui.

◊◊◊◊

NGỘ NHẬN

Em hãy hát bài ca ngộ nhận
Tính tình tính tính tính
Ngộ nhận trong lòng ngộ nhận khăn tay
Lá là là lá là
Ngộ nhận một ngày vong mệnh cuồng hoa
Ngộ nhận ta-người khác biệt lâm ly

Em có hát bài ca cũ xì cũ rách
Nhắm nháp từng lời, nuốt trọn tâm tư
Ở thế thời gian có khi ngắt quãng
Nhịp phách đi theo đúng một gọi là
Ngộ nhận rằng mình hiểu ý người xưa

Người thương nhau chưa trọn một con đường
Xe qua đầy lễ vật
Ngộ nhận thánh thần sẽ xót thương

Chiến tranh vốn bất tường
Xương máu mình phân bốn quê hương
Cây sinh nổi buồn lơ lửng
Người sau gờ xuống vẫn chưa xong

Xin cúi đầu buông lời ngộ nhận
Nhưng ngộ nhận là gì? Quá đỗi mong lung!

◊◊◊◊

THÁN HOA CẢM TÁC

I.

Cái hẹn mười năm chàng quên mất
Phố nhỏ ngày xưa đổ bóng rêu
Bóng ai sau cửa còn in ngần
Đàn mưa quẹt réo cọng phong linh.

II.

Cái hẹn mười năm đồ mắt chờ
Em có ngờ đâu chuyện bá vơ
Giọt nước mắt nào trong trí nhớ
Gọi bằng điệu xứ của tuổi thơ.

III.

Em cỡi bài ca khoác vào kỉ niệm
Mà quên cài nút chuyện yêu nhau
Mười năm lỡ hẹn mưa bong bóng
Em giấu vào tim giọt nhiệm màu.

-

(*) Cảm tác từ bài thơ Đường “Thán hoa” – Đỗ Mục.

◊◊◊◊

HÓA THÂN

Anh không viết về trăng nữa

Anh không viết về hoa nữa
Viết hoài viết mãi cũng mỏi tay
Anh viết về đêm nay
Áo em vàng tất nhiên không khó hiểu
Khi nắng hoàng hoa đổ bộ mặt sông Tiền

Chân em trắng như mây vờn nông nổi
Đong đưa một khoảng trời xanh lơ
Con lắc chao qua đồng hồ vỡ lở
Tình yêu như sét nổ bình hơi

...

Xác thân còn nguyên vẹn
Anh ôm em tạ ơn điều huyền mộng
Anh vẽ hình “nuy”⁽¹⁾ cho em sống với thời gian

...

Rồi anh hóa thành vàng
Anh hóa thành xanh
Anh hóa thành đóm mực trên gò ngực hoang vu.

-

(1) Nude: khóa thân.

◊◊◊

VƯỜN ĐỊA ĐÀNG KHÔNG HỀ CÓ TÁO

Chúa tạo E-va từ xương sườn A-đam⁽¹⁾
Nhưng ngài hớ hênh lòng dạ đàn bà một cõi tinh linh
Vườn địa đàng không hề có táo
Chỉ có lửa và rom

Tắm gội hồng trần trong mưa nguồn chớp bể⁽²⁾
A-đam hồn nhiên gằm qua sáu cõi
Hào khí anh hùng hớp mất E-va
Nàng ngã vào lòng A-đam
Tự nhiên như bài thơ trong miệng thi nhân
Như mẹ yêu con nụ cười răng sữa

“Tạ ơn Chúa mang nàng đến cho ta
Chúng ta đến gặp ngài thổ lộ tâm tư”
A-đam ngỡ ngàng trong lời đáp E-va:
“Được chừng nào hay chừng nấy!
Sao chúng mình không học bác Phan Khôi”⁽³⁾

Nhưng chúa không ngây thơ như nàng tưởng
Ngài điềm nhiên qua áo mặc trắng trong...

...

“Chúng con lớn lên giữa trời cao biển rộng
Nên không còn thuộc về ngài
Lượng cả bao dung hay máu tươi nơi này
Tùy ngài định liệu”

Chúa cả cười như mây vờn sóng nổi:
“Mười dặm hồng trần bi hoan li hợp
Hà tất lắm lời chuyện ân nghĩa với nhân duyên”

...

Còn quả táo thì sao?
Chúa muốn giấu người câu chuyện hờ hênh.

-

(1) Adam và Eva trong Kinh Thánh.

(2) “Ôi! Con sông dạt dào như lòng mẹ. Chờ che con đi qua chớp bể mưa nguồn” - Khúc Hát Sông Quê - Nhạc: Nguyễn Trọng Tạo - Thơ: Lê Huy Mậu. Thể hiện: Ca sĩ Anh Thơ.

(3) Nhà thơ Phan Khôi với bài thơ nổi tiếng “Tình già”.

◦◦◇◦◦

NIÊM LUẬT

Niêm luật đắp xương cho thơ thẳng dáng người
Luật bỏ đi rồi thơ tựa vào đâu

Lục bát không thành câu sáu tám
Tứ tuyệt ghen lòng mưa máu tươi
Bốn câu năm chữ buồn vui lác lõng
Thi sĩ ngủ vùi sắc súa say

Thương tâm một đoạn tình
Tứ tuyệt chuyển mình lục bát ôm hôn
Thơ tựa vào lòng biển cả tình nhân
Trung chuyển cuộc đời qua những chặng gian truân

Thơ vì niêm luật mà phá bỏ luật niêm
Không tựa vào đâu mới chính là thơ
Như cánh én liệng vào mắt hút
Rơi lại lòng người một khoảng êm êm.

◊

LÀM SAO

(Tặng Thu Hà)

Rồi thì thì hứng bay đâu
Làm sao vẽ lại cái màu ngây thơ
Anh chưa đi hết cuộc đời
Thơ yêu đã lộn lộn vào rong rêu ⁽¹⁾
Màu xanh thu thủy mất mèo
Màu hồng nhộn nhạo ôm eo bên hồ
Sen chưa đến độ vào mùa
Vài con cá nhí chạy ùa vào tim
Sóng tròn ghé đá linh đình
Em cười khúc khích cho tình tứ rung

Tình nhân ơi hồi tình nhân
Chỉ mong tô đủ một phần tình yêu
Tình yêu ơi ới tình yêu
Thì nhân trót phải những điều rối ren
Cũng là giây phút yếu mềm
Và nhan sắc ấy cho thêm mùi lòng
Bài thơ cái thuở chỉ hồng
So le cộng ngắn nhớ mong cộng dài ⁽²⁾
Trái tim chẳng phải chia hai
Chia năm chia bảy chia hoài hết đâu!

Nắm tay hỏi lấy ông trời ⁽³⁾
Làm sao yêu hết những người đáng yêu.

-

(1) Hình như tôi có đọc một bài thơ của nhà thơ khác, trong đó có câu “lộn lộn vào tuổi thơ...” hay “lộn lộn tìm về tuổi thơ...”.

(2) “Sâm si hạnh thái. Tả hữu lưu chi. Yếu diệu thực nữ. Ngụ mị cầu chi” - Quan Thư - Kinh Thi.

(3) “Ông trời” còn là nàng. Câu thơ này được cảm hứng từ bài thơ vui “Bắc thang lên hỏi ông trời...”.

◊

KHÔNG ĐỀ 4

Ni cô ngụ ở trong chùa
Tâm hồn bay bổng quay tua mấy vòng
Lời kinh kéo cộng dây thun
Bốn phương Phật tử ùn ùn chạy vô
Hò lơ hò lơ hò lơ
Lôi câu kinh Phật đắp bờ ngăn sông
Trồng cây nuôi cỏ đào hầm
Em mang diệu để chia phần cho anh

Anh mang thân lực trời sinh
Cài hoa lên mái tóc tình óng a

Ừ thì em mới hai ba
Xa anh một đoạn đã tà tịch dương
Ừ thì trót một lần thương
Một viên ngói bề trên đường đi qua
Năm năm cắt mặt giang hà
Da nhẵn thêm chút mận mà có duyên
Người xưa nói bến đậu thuyền
Con chim đậu ở hàng hiên bay vù.

Làm thơ đã trót lu bu
Quàng thêm lục bát không ngu cũng khờ
Mắt nhìn sáu tám bơ vơ
Không sao cầm được người ơi, nổi lòng

Ừ thì lục bát truyền nhân
Sợ gì có đã thương lắm người ta
Bé xiu cái chuyện tài hoa
Chỉ mong gánh được mưa và bão giông
Để hồn Nguyễn Bính chạy rong
Bán bi với trẻ mục đồng thành thơ.

◊◊◊◊

DÂNG

Lạy thầy từ tạ dung nhan
Thế gian xếp lạng hai hàng giấy bông ⁽¹⁾
Lạy thầy tỉ muội tay không
Dâng thầy bốn mảnh xương gông có gân.

-

(1) Bài thơ được cảm tác khi tôi ngụ viếng một ngôi chùa. Đường lên chùa, hai hàng hoa Bông Giấy rất đẹp. Hôm ấy diễn ra buổi lễ quy y của hai cô gái.

◊◊◊◊

TẠ

(Thơ viết cho người một chữ “tạ” mà thôi)

Tạ ơn trời chưa vứt anh nơi cổng rãnh
Còn có ngày thấy được ánh dương quang
Ngỡ câu thơ hai hàng lụy nhỏ
Một trận cười sấm vũ cung thương
Em có thương anh đơm hào tình bằng đôi môi mọng
Nhều nhều tiếng cười, cánh cửa trốn tìm nhau.

Tạ ơn trời đã trót thương anh
Còn có ngày gằm thét với bão giông
Nắm tay Kiều cúi lạy trước Nguyễn Du:
“Chữ tâm giữ ở trong lòng
Tài hoa như chiếc lông hồng nhẹ tênh” ⁽¹⁾

Sống chết giữa đời chẳng qua là chuyện nhỏ
Một bài thơ cũng mãn nguyện với quỷ thần.

-

(1) “Thiện căn ở tại lòng ta. Chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài” – Truyện Kiều – Nguyễn Du.

◊◊◊

PHÀM PHU – QUÂN TỬ – THÁNH NHÂN

I – PHÀM PHU

Biết tụ tập bạn bè, hết la thỏa thích
Nốc rượu đầy tràn hào khí can vân
Đêm qua dốc túi cho người đẹp
Sáng nay ngái ngủ cũng cây bừa.

II – QUÂN TỬ

A-đam ⁽¹⁾ ngồi chong đèn đọc sách
E-va cười tình quyến rũ cũng bằng không
Nhan sắc có yêu đừng mê luyện
Quân tử (cũng) là người - biết cảnh tỉnh răn đe.

III – THÁNH NHÂN

Em về đọc Pho-rét-gâm ⁽²⁾
Chàng ngồi lặng lẽ mà thành thánh nhân
Chạy dài hết kiếp cần lao
Chẳng màng đến chuyện về sau thế nào.

-

(1) Adam và Eva trong Kinh Thánh.

(2) Forest Gump: một bộ phim và tiểu thuyết cùng tên mà cũng là tên nhân vật chính trong phim đó.

◊◊◊

TÌNH TANG BIẾN HÓA

Anh ngồi nặn mãi câu thơ
Quanh đi quẩn lại những tờ thư xưa
Cái thời lục bát nắng mưa
Hoa thơm cỏ dại còn chưa bén mùi
Thơ tình lắm mất nhiều môi
Bùa tình vẽ mãi đến hồi mất thiêng.

Lạy trời nếu được cuồng điên
Nàng thơ ở lại đừng biệt xa
Buồn vui thoáng chốc thôi mà
Váy hồng thơm nắng đừng cà rốn anh
Hít luồng thi hứng thơm nồng
Vận công xóa sạch lối mòn thói quen.

Lục bát mấy lần thương đọc hoài cũng chán
Câu chữ ngày xưa gởi lại cho trời
Thơ hay chỉ viết một lần
Dùng theo lối cũ sẽ thành bán rong
Dẫu có mòn chân tình ca hạ giới
Người mua ngán ngẩm nét thân quen

Lục bát từ đây trùm chấn mộng ảo
Tứ tuyệt ngược dòng tàu thủy máy bay
Cơ khí vào thơ găm cho rơi chữ
Biến hóa hình thù chẳng thể gọi tên
Một cuộc trường chinh không cần đích đến

Một cuộc trường chinh vô hạn không thời
Anh có yêu em dám cầm thơ trong sa mạc
Khắc hạt cát vàng mỹ lệ bóng hình em.

◊◊◊

Last updated March 2017